

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **A. L.**
bytem [adresa]

zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-146683-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-146683-4/SO-2014

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

(dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 22. 9. 2014, čj. OAM-31116-11/DP-2014 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 3. 10. 2016, žalovaná odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto usnesení potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení a závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí.
4. S odkazem na § 44a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pak žalovaná uzavřela, že správní orgán prvního stupně postupoval vydáním Prvostupňového rozhodnutí v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Měla za prokázané, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014 (dále též „**Povolení**“), přičemž dne 10. 7. 2014 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení za stejným účelem (dále též „**Žádost**“). Žalovaná poukázala na to, že při posuzování předmětné Žádosti bylo správním orgánem prvního stupně zjištěno, že podaná Žádost trpí vadami, přičemž správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 15. 7. 2014, doručenou žalobci dne 29. 7. 2014, vyzval žalobce k doložení chybějících dokladů a poskytl mu k tomu lhůtu v délce 21 dní od doručení výzvy s tím, že jej současně poučil o charakteru vad a o následcích jejich neodstranění (dále jen „**Výzva**“). Žalovaná konstatovala, že vzhledem k tomu, že žalobce na základě Výzvy nedoložil všechny chybějící doklady, konkrétně doklad o zajištění ubytování, ani neinformoval správní orgán prvního stupně o žádných objektivních skutečnostech, které by mu v doložení dokladu bránily, správní orgán prvního stupně Prvostupňovým rozhodnutím řízení o Žádosti zastavil zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
5. Tvzení žalobce uvedené v odvolání, že o Výzvě nevěděl, se dle žalované nezakládá na pravdě, když žalobce sám uvádí, že si jí vyzvedl na poště po upozornění přátel. Ze spisového materiálu přitom dle žalované vyplývá, že si žalobce předmětnou Výzvu spolu s usnesením o přerušení řízení převzal od poskytovatele poštovních služeb dne 29. 7. 2014. Ze spisu pak dle žalované vyplývá, že správní orgán prvního stupně doručoval Výzvu na adresu žalobce hlášenou v cizineckém informačním systému. Pokud pak žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí podaném teprve dne 9. 10. 2014 nahlásil změnu ubytovatele na dobu od 15. 7. 2014 do 15. 10. 2014, žalovaná poukázala na § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a uzavřela, že správní orgán prvního stupně doručoval Výzvu na jemu známou adresu v okamžiku vyhotovení předmětné výzvy.
6. K žádosti žalobce o dodatečné přijetí chybějícího dokladu předloženého spolu s odvoláním proti Prvostupňovému rozhodnutí žalovaná s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu poukázala na zásadu koncentrace správního řízení s tím, že je vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání či v průběhu odvolacího řízení skutečnosti a důkazy, o kterých věděl již v průběhu prvostupňového řízení. Dle žalované je přitom ze spisu zjevné,

že žalobce mohl doklad o zajištění ubytování ze dne 26. 6. 2014 uplatnit již před vydáním Prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná přitom neshledala žádné objektivní okolnosti, kvůli kterým žalobce předmětný doklad ve stanovené lhůtě nemohl předložit.

7. Žalovaná s poukazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu uzavřela, že vzhledem k tomu, že žalobce nedoložil zákonem požadované náležitosti k Žádosti, nemohl správní orgán prvního stupně podanou Žádost z obsahového hlediska projednat a vydat o ní meritorní rozhodnutí. S poukazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu pak žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o Žádosti zastavil.

III. Žaloba

8. Žalobce proti Napadenému rozhodnutí brojil v zásadě dvěma žalobními námitkami.
9. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítl, že správní orgány porušily v řízení ustanovení § 3 správního řádu, když nezjistily stav věci, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a rovněž si v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce v tomto směru namítal, že není pravdou, že by v určené lhůtě neodstranil podstatné vady Žádosti. Poukázal na doložení jiných vyžádaných dokladů dne 5. 8. 2014, dne 29. 8. 2014 a dne 9. 9. 2014. Zdůraznil, že v rámci odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí se omluvil, že zapomněl doložit doklad o zajištění ubytování, který současně s podaným odvoláním předložil, přičemž v odvolání rovněž uvedl, že o zaslané Výzvě nevěděl, protože změnil adresu ubytovatele. Dle žalobce tak není pravdivý závěr, že by neodstranil podstatné vady Žádosti, když toto dle žalobce nebylo spolehlivě prokázáno. Dle žalobce naopak nebyla v jeho případě „*prokázána existence jakékoli skutečnosti, která naplňuje podmínku pro zamítnutí žádosti...*“.
10. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítl, že Napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, když veřejným zájmem je dle žalobce především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na vydání takového rozhodnutí, které má v tom kterém případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka řízení. Žalovaná se dle žalobce měla v Napadeném rozhodnutí zabývat i přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což se dle žalobce v potřebném rozsahu nestalo. Žalobce v této souvislosti uvedl, že má na území v současné době vytvořeno již od roku 2013 stabilní a sociální zázemí, když zde nadto legálně pobývá a studuje i jeho družka. Žalobce konstatoval, že nemá zájem vrátit se zpět do Ruské federace, kde již nemá potřebné zázemí ani důvod dále zde žít.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 11. 2016 do značné míry zopakovala svou argumentaci použitou již v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, na které opakovaně odkázala. K námitce vznesené pod druhým žalobním bodem pak žalovaná uvedla, že v případě zastavení správního řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nejsou správní orgány ze zákona povinny zabývat se přiměřeností usnesení o zastavení správního řízení. Takové rozhodnutí je dle žalované procesního charakteru a správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili. Žalobce přitom nenavrhoval provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovanou, a které by bylo třeba provést při jednání.
13. Soud připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 10. 11. 2016, čj. 10 A 181/2016 - 24, žalobě odkladný činek nepřiznal.
14. V posuzované věci bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zastaveno řízení o Žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Řízení bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno proto, že žalobce k Výzvě správního orgánu prvního stupně nedoložil do vydání Prvostupňového rozhodnutí doklad o zajištění ubytování, přičemž k jeho dodatečnému předložení v odvolacím řízení nebylo lze podle žalované se zřetelem k principu koncentrace správního řízení přihlédnout.
15. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 44a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *„k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území vydaného podle § 42d je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e)“*. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je přitom cizinec povinen v takovém případě doložit mj. doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
16. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pak platí, že *„řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“*.
17. Z § 82 odst. 4 správního řádu se pak podává, že *„k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním“*.
18. Žalobce námitkami vznesenými pod **prvním žalobním bodem** zpochybňoval, že by v určené lhůtě neodstraní podstatné vady Žádosti a měl za to, že neodstranění vad Žádosti nebylo spolehlivě prokázáno. Žalobce přitom poukazoval na to, že se v rámci odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí omluvil, že zapomněl doložit doklad o zajištění ubytování, který současně s podaným odvoláním předložil, přičemž v odvolání rovněž uvedl, že o zaslané Výzvě nevěděl, protože změnil adresu ubytovatele.
19. Soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán prvního stupně žalobce Výzvou ze dne 15. 7. 2014, čj. OAM-31116-3/DP-2014, informoval o zjištěných vadách Žádosti a vyzval jej mj. k předložení dokladu o zajištění ubytování. Stanovil mu k tomu lhůtu v délce 21 dnů ode dne doručení Výzvy. Současně žalobce poučil o tom, že pokud nebudou specifikované

vady Žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení o Žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

20. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že žalobci byla Výzva doručena dne 29. 7. 2014, kdy si ji osobně vyzvedl u provozovatele poštovních služeb, jak je zjevné z doručanky zachycující doručování Výzvy založené ve správním spisu.
21. Pokud tedy žalobce v podané žalobě poukazoval na to, že v odvolání uváděl, že o Výzvě nevěděl, je jeho tvrzení v rozporu s obsahem správního spisu, z něhož je nade vší pochybnost seznatelné, že žalobci byla předmětná Výzva doručena a byl tak s jejím obsahem seznámen. Soud nadto přisvědčuje žalované v tom, že tvrzení žalobce o nevědomosti o vydání Výzvy uvedené v odvolání je v rozporu s jiným jeho odvolacím tvrzením, dle něhož si žalobce písemnost „převzal na poštovní přepážce, jelikož informovali mě kamarádi, že mám zásilku na minulé adrese“. Soud tedy se zřetelem k výše popsaným skutečnostem nepochyboval o tom, že žalobci byla Výzva řádně doručena. Soud přitom zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě závěr žalované o doručení Výzvy dne 29. 7. 2014 nijak nezpochybnil a nenamítal, že by mu Výzva nebyla doručena či že by nebyl s jejím obsahem seznámen.
22. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalobce do okamžiku vydání Prvostupňového rozhodnutí správním orgánem prvního stupně požadovaný doklad o zajištění ubytování nedoložil.
23. Soud se tak nemohl ztotožnit se žalobcem v jeho námitce poukazující na to, že neodstranění této vady žádosti nebylo dostatečně spolehlivě prokázáno.
24. Sám žalobce ostatně svou procesní obranu zaměřoval na to, že požadovaný doklad o zajištění ubytování byl doložen teprve spolu s odvoláním proti Prvostupňovému rozhodnutí.
25. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí přitom plyne, že žalovaná s poukazem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu odmítla postup žalobce spočívající v předložení dokladu o zajištění ubytování až v průběhu odvolacího řízení, a namísto toho jako správné a souladné se zákonem potvrdila procesní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení. Takovému postupu žalované soud plně přisvědčuje.
26. Soud podotýká, že Nejvyšší správní soud se uplatněním zásady koncentrace řízení v pobytových věcech cizinců opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016 - 48, uvedl, že „stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namíste (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady

běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. (...) Aplikace zásady koncentrace řízení v takovém případě není zbytečným formalismem. S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně“.

27. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení.
28. Jak Městský soud v Praze zdůraznil již v rozhodnutí ze dne 12. 8. 2016, čj. 10 A 104/2016 - 21, „zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu vychází z toho, že správní řízení se má zásadně odehrávat před správním orgánem I. stupně. Jedná se o procesní institut, který je součástí komplexu práv a povinností účastníka řízení a povinností správního orgánu v řízení v prvním stupni. Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. V řízení zahájeném na návrh účastníka je tak tvrzení účastníka určující pro vymezení správním orgánem posuzovaného skutkového stavu, a proto je okamžik koncentrace řízení dán vydáním rozhodnutí dle § 71 odst. 2 správního řádu, tedy jeho vypravením“. Odvolací správní orgán tedy již není až na výjimky skutkovou instancí, která by mohla provádět další důkazy a doplňovat tak skutkový a právní stav věci zjištěný správním orgánem prvního stupně. Jedinou přípustnou výjimkou jsou přitom „takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve“.
29. Soud v tomto směru poukazuje rovněž na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009 - 60, dle nichž „(s)myslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvého stupně“.
30. Jak již bylo soudem konstatováno shora, odvolací řízení nepředstavuje další skutkovou instanci, v níž by účastník řízení mohl předkládat nové důkazy (uvádět nové skutečnosti), a doplňovat tak skutkový stav věci zjištěný ke dni vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně. Nový důkaz (novou skutečnost) lze v odvolacím řízení předložit pouze výjimečně, a to za splnění podmínek vymezených v § 82 odst. 4 správního řádu. Nový důkaz (nová skutečnost) je přípustný pouze za podmínky, že jej nemohl účastník uplatnit dříve (myšleno v řízení před správním orgánem prvního stupně). Žalobce nicméně v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí neuvedl žádné relevantní důvody, z nichž by bylo možno dovodit, že požadovaný doklad o ubytování datovaný dnem 26. 6. 2014 nemohl předložit již v řízení v prvním stupni. Neučinil tak ostatně ani v následně podané žalobě. Správní orgány přitom nebyly povinny *ex officio* vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žalobce požadovaný doklad nepředložil (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 - 24).

31. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v naposledy označeném rozhodnutí dovodil, že „(j)estliže cizinec, ač správním orgánem řádně vyzván, nepředloží k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklady požadované § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a v tomto ohledu zůstane zcela nečinný, správní orgán řízení o žádosti zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“. V posuzovaném případě přitom podle přesvědčení soudu nastala totožná situace – žalobce na Výzvu správního orgánu prvního stupně k předložení dokladů potřebných k posouzení jeho Žádosti, včetně dokladu o zajištění ubytování, ve stanovené lhůtě požadovaný doklad o zajištění ubytování nedoložil, ač k tomu byl dle § 44a odst. 6 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povinen.
32. V dané věci je tak dle soudu nesporné, že žalobce současně s žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky nepředložil všechny zákonem vyžadované doklady. Neučinil tak ani dodatečně, a to přes Výzvu správního orgánu prvního stupně. Chybějící doklad předložil až poté, co bylo řízení o jeho Žádosti zastaveno. Neuvedl rovněž žádné relevantní důvody, které by mu bránily ve včasné dodání předmětného dokladu již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Zásadu vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu přitom nelze dle přesvědčení soudu omezovat pouze na řízení, v nichž je řízení završeno meritorním rozhodnutím o žádosti. Soud tak v souladu s dříve uvedenými judikatorními východisky neshledal důvod, proč by nebylo lze koncentrační zásadu uplatnit rovněž v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb. Doklady vyžadované v odst. 6 tohoto ustanovení, které musí žadatel o prodloužení pobytu předložit, osvědčují existenci skutečností, které zákon vyžaduje ke kladnému rozhodnutí o prodloužení pobytu (zde faktu, že žadatel má zajištěno ubytování). Jsou tedy důkazními prostředky, kterými je osvědčována existence pro rozhodnutí podstatných skutečností. Jestliže žadatel předkládá již dříve řádně požadované doklady až po vydání prvostupňového rozhodnutí, nelze jeho počínání posoudit jinak, než že navrhuje odvolacímu orgánu věc rozhodnout i se zřetelem k jím posléze předloženým důkazům. Pak je však třeba uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, jestliže dodatečně předložený doklad v odvolacím řízení nezohlednila.
33. Lze tedy shrnout, že postup správního orgánu prvního stupně, který usnesením řízení o Žádosti žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, byl podle přesvědčení soudu zcela v souladu s aplikovanou právní úpravou a navazující rozhodovací praxí správních soudů, neboť předmětnou Žádost nebylo možné vzhledem k nepředložení zákonem požadovaného dokladu věcně projednat. Ani žalovaná pak dle stanoviska soudu nijak nepochybila, pokud s ohledem na zásadu koncentrace řízení odmítla přihlédnout k dokladu předloženému žalobcem až v průběhu odvolacího řízení a Napadeným rozhodnutím aprobevovala postup správního orgánu prvního stupně, tj. zastavení řízení o předmětné žádosti. Z popsanych důvodů pak nebylo lze přisvědčit ani námitkám poukazujícím na porušení § 3 resp. § 50 odst. 2 správního řádu.
34. Soud se pak nemohl ztotožnit ani s námitkami, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** poukazoval na nezákonnost Napadeného rozhodnutí z důvodu porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, jež žalobce spatřoval v porušení povinnosti žalované zabývat se při vydání Napadeného rozhodnutí přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
35. Soud v tomto směru připomíná, že správní soudy ustáleně judikují, že v případě vydání procesního rozhodnutí, konkrétně usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c)

správního řádu, nejsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

36. Soud poukazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015 - 27, dle nichž „*ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá*“.
37. Z právě citovaného rozsudku plyne, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí přichází v úvahu jen tam, kde to zákon stanoví. V případě procesního rozhodnutí, konkrétně usnesení o zastavení řízení z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, zákon tuto povinnost správnímu orgánu neukládá. Je to ostatně zcela logické, neboť jediným možným důsledkem neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení, je podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavení řízení. Při zjištění, že účastník řízení přes výzvu takové vady žádosti neodstranil, je správní orgán povinen bez dalšího vydat usnesení o zastavení řízení, aniž by se jakkoliv zabýval posuzováním přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí, které v takovém případě vůbec není na místě. Jak konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 11. 2015, čj. 3 A 120/2013 - 55, „*s ohledem ke skutečnosti, že řízení bylo zastaveno z procesních důvodů, nemohl být zkoumán ani soukromý a rodinný život žalobce, kterážto otázka je právě součástí meritorního posouzení žádosti*“. Správní orgán prvního stupně ani žalovaná tudíž nepochybily, jestliže se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcově Žádosti nezabývaly.
38. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu